

ROMANIA

TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA A II-A CIVILA

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 28.09.2022

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE :

Judecător :

Grefier :

Pe rol fiind judecarea cererii de apel formulate de apelanta-reclamantă /

intimatul-pârât / , în contradictoriu cu
, împotriva sentinței civile nr. /26.11.2021, pronunțată de
Judecătoria Timișoara în dosarul nr. , având ca obiect pretenții.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, a răspuns intimatul-pârât avocat Macavei
Hildan Diana lipsind apelanta-reclamantă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Instanța acordă cuvântul asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție,
în temeiul art. 519 C. pr. civ., în vederea lămuririi momentului de la care începe să curgă
termenul de prescripție și dacă ar putea fi incident art. 1394 C. civ.

Intimatul-pârât prin avocat arată că nu este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație
și Justiție, în speță nefiind aplicabil art. 1394 C. civ, după care arată că lasă la aprecierea
instanței soluția cu privire la această chestiune.

În temeiul art. 394 C. pr. civ. instanța declară închise dezbaterile și rămâne în
pronunțare asupra necesității de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera, în baza art. 396 alin. 1 C. pr. civ., urmează să
amâne pronunțarea asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Amână pronunțarea asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în
data de 12.10.2022.

Pronunțată în ședința publică de la 28.09.2022.

Președinte

Judecător

Grefier

Dosar nr.

ROMÂNIA
TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA A II – A CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 12.10.2022

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR: -

GREFIER: -

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii de apel formulate de apelanta-reclamantă în contradictoriu cu intimatul-pârât , împotriva sentinței civile nr. /26.11.2021, pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. , având ca obiect pretenții.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din 29.09.2022, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, potrivit art. 396 alin. 1 Cod de procedură civilă a amânat pronunțarea hotărârii pentru data de 12.10.2022.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept, instanța constată următoarele:

Prin încheierea din data de 31.05.2022 instanța a pus în discuția părților din prezenta cauza necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 C. pr. civ., în vederea lămuririi momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție și dacă ar fi incident art. 1394 C. civ., iar prin încheierea din data de 12.10.2022 a constatat ca fiind oportună sesizarea instanței supreme doar cu ultima chestiune de drept, anume incidența art. 1394 C. civ. într-o situație precum cea din prezenta cauză.

Conform art. 519 C. pr. civ., dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Având în vedere condițiile de admisibilitate rezultate din dispozițiile anterior menționate, ținând cont de problema de drept ivită în cursul judecății apelului, precum și punctele de vedere exprimate de părți, tribunalul urmează să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție pentru următoarele considerente.

Așa cum s-a reținut constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție referitoare la soluționarea sesizărilor în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru regularitatea sesizării legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;

Dosar nr.

- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;

- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Primele 3 condiții de admisibilitate sunt îndeplinite întrucât este vorba despre o cauză aflată în curs de judecată pe rolul Tribunalului Timiș-Seția a II-a civilă, în faza de atac a apelului, iar hotărârea ce urmează să se pronunțe va fi definitivă, conform art. 483 alin. (2) C. pr. civ., fiind un litigiu în materia asigurărilor.

Totodată soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere.

Scurt istoric al litigiului dintre părți

Astfel, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătorei Timișoara în data de 04.06.2021 reclamanta

a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 11.204,27 lei reprezentând contravaloarea despăgubirii achitate de societate, în calitate de asigurător RCA, în dosarele de daună nr. 90181949 și nr. 90182088, cu dobânda legală aferentă de la data achitării despăgubirii până la data plății efective.

În esență a arătat că în data de 02.08.2017 pârâtul a fost implicat într-un accident rutier, intrând în coliziune cu autoturismul marca Ford cu nr. de înmatriculare

F condus de numitul o.

Întrucât numitul Jădea semne că intenționa să plece de la locul accidentului, pârâtul a urcat în autoturismul acestuia, pe bancheta din spate, și l-a lovit, lăsându-l inconștient, astfel că autoturismul marca Ford cu nr. de înmatriculare

condus de numitul a intrat pe sensul opus de mers, avariind două autoturisme, respectiv autoturismul marca Renault cu nr. de înmatriculare și autoturismul marca Volkswagen cu nr. de înmatriculare

Prin rechizitoriul emis în data de 14.12.2017 de Parchetul de pe lângă Tribunalul Timiș pârâtul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, faptă prevăzută de art. 195 C. pen., iar prin sentința penală nr. 157/10.04.2018 a Tribunalului Timiș pronunțată în dosarul penal nr. 9824/30/2017, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 683/A/11.06.2018 a Curții de Apel Timișoara, pârâtul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.

Având în vedere că autoturismul marca Ford cu nr. de înmatriculare condus de numitul Pampagnin Flaviano era asigurat RCA la societatea Asiom, persoanele păgubite ca urmare a avarierii celor două autoturisme, respectiv autoturismul marca Renault cu nr. de înmatriculare și autoturismul marca Volkswagen cu nr. de înmatriculare, s-au adresat reclamantei, fiind deschise două dosare de daună separate.

În urma instrumentării celor două dosare de daună reclamanta a achitat suma de 4.084 lei în data de 27.09.2017 în dosarul de daună 90182088, pentru pagubele provocate la autoturismul marca Volkswagen cu nr. de înmatriculare precum și suma de 7.120,27 lei în data de 28.09.2017 în dosarul de daună 90181949, pentru daunele provocate la autoturismul marca Renault cu nr. de înmatriculare

Dosar nr.

Prevalându-se de dispozițiile art. 25 lit. a) și b) din Legea nr. 132/2017 și de prevederile art. 2210 C. civ., reclamanta a promovat o cerere de recuperare a sumelor anterior plătite cu titlu de despăgubire împotriva pârâtului , apreciind că acesta este persoana răspunzătoare de producerea prejudiciului.

În fața Judecătorei Timișoara pârâtul a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, iar prin sentința civilă nr. '26.11.2021 prima instanță a admis excepția invocată, arătând că indiferent dacă termenul de prescripție curge de la data producerii accidentului (02.08.2017), de la data trimiterii în judecată a pârâtului (14.12.2017) sau data achitării despăgubirii în cele două dosare de daună (27.09.2017 și 28.09.2017), tot a intervenit sancțiunea prescripției față de data sesizării instanței de judecată (04.06.2021).

Prin apelul formulat în data de 17.01.2022 pârâta a solicitat respingerea excepției prescripției dreptului material la acțiune, apreciind că termenul de prescripție nu a fost împlinit în cauză.

Noutatea chestiunii de drept și dificultatea de interpretare

Potrivit art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017 asigurătorul RCA are dreptul de a recupera sumele plătite drept despăgubire de la persoana răspunzătoare de producerea prejudiciului în ipoteza în care accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție.

Această dispoziție legală acordă dreptul pentru societățile de asigurare RCA de a se regresa împotriva persoanelor răspunzătoare de producerea prejudiciului, în anumite cazuri limitativ prevăzute de lege, în limita sumelor achitate cu titlu de despăgubire.

O dispoziție similară se regăsește în cuprinsul art. 2210 C. civ., care stabilește că în limitele indemnizației plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării împotriva celor răspunzători de producerea pagubei, cu excepția asigurărilor de persoane, cu mențiunea că acest articol privește contractul de asigurare în general, pe când art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017 are în vedere doar contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie (RCA).

Mecanismul prin care asigurătorii RCA își pot recupera, în anumite condiții, despăgubirea achitată într-un dosar de daună este reprezentat de subrogația legală, conform art. 1596 lit. e) C. civ., prevederile art. 25 din Legea nr. 132/2017 fiind „alte cazuri stabilite de lege” când subrogația se produce de drept.

Pe cale de consecință, în măsura plății despăgubirii, asigurătorul RCA este subrogat în drepturile creditorului, fără a putea însă dobândi mai multe drepturi decât acesta, așa cum dispune art. 1593 C. civ.

În prezenta cauză, prin cele două plăți efectuate, anume suma de 4.084 lei în dosarul de daună 90182088 și suma de 7.120,27 lei în dosarul de daună 90181949, reclamanta s-a subrogat în drepturile proprietarilor celor două autoturisme avariate, respectiv autoturismul marca Volkswagen cu nr. de înmatriculare și autoturismul marca Renault cu nr. de înmatriculare fiind îndreptățită să acționeze împotriva persoanei răspunzătoare de prejudiciu.

Ținând cont că pârâtul a fost trimis în judecată în fața instanței penale pentru faptele săvârșite cu ocazia accidentului rutier, în raportul dintre proprietarii celor două autoturisme avariate și inculpat devine incident art. 1394 C. civ., care dispune că în toate cazurile în care despăgubirea derivă dintr-un fapt supus de legea penală unei prescripții mai lungi decât cea civilă, termenul de prescripție a răspunderii penale se aplică și dreptului la acțiunea în răspundere civilă.

Prin urmare în raporturile dintre proprietarii celor două autoturisme avariate și inculpat termenul de prescripție a acțiunii în repararea prejudiciului ar fi fost altul decât cel de drept comun, fiind calculat în funcție de termenul de prescripție a răspunderii penale.

Cum însă autoturismul marca Ford cu nr. de înmatriculare _____ condus de numitul _____ era asigurat RCA la societatea Asirom, nu a mai fost nevoie ca cele două persoane prejudiciate să acționeze direct împotriva persoanei răspunzătoare de prejudiciu, fiind despăgubite de reclamantă în virtutea contractul de asigurare RCA.

În acest context se pune întrebarea dacă în urma achitării despăgubirii către persoanele prejudiciate asigurătorul RCA beneficiază inclusiv de dispoziția de excepție instituită prin art. 1394 C. civ. sau termenul de prescripție rămâne cel de drept comun, chiar dacă persoana în ale cărei drepturi s-a subrogat ar fi beneficiat de un termen de prescripție mai lung.

Efectele subrogației sunt reglementate de art. 1597 C. civ., iar în doctrină se arată că efectul principal, indiferent că este legală sau convențională, este acela că subrogatul ia locul creditorului plătit și poate exercita toate drepturile și acțiunile acestuia împotriva debitorului, beneficiind și de toate garanțiile care însoțesc creanța. Nu se poate deduce însă care este corelația acestor efecte ale subrogației cu termenul de prescripție a dreptului material la acțiune.

În esență trebuie să se stabilească efectele subrogației legale prevăzute de art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017 asupra termenului de prescripției a dreptului la acțiune împotriva persoanei răspunzătoare de prejudiciu, în condițiile în care este cert că persoana prejudiciată dispune de o acțiune suspusă unui termen de prescripție care începe să curgă conform art. 2528 C. civ., de la data la care a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea, însă termenul de prescripție nu este cel de 3 ani, ci un termen mai lung, în conformitate cu art. 1394 C. civ., corespunzător termenului de prescripție a răspunderii penale.

În privința asigurătorului RCA trebuie să se stabilească dacă în urma subrogației legale va beneficia de același termen de prescripție precum cel care curge împotriva creditorului plătit sau dreptul său la acțiune este autonom din perspectiva prescripției, fără a putea beneficia de prorogarea termenului conform art. 1394 C. civ.

În opinia instanței chestiunea de drept care necesită interpretarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este nouă, fiind vorba despre prevederi cuprinse în noul Cod civil, mai ales art. 1394 C. civ. care nu are corespondent în vechea legislație, corelat cu dispozițiile art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017.

În orice caz nu se poate reține că s-ar fi conturat o orientare certă și consistentă a practicii către o anumită interpretare și aplicare a normei din perspectiva chestiunilor de drept, cel puțin din datele deținute de instanță, împrejurare ce justifică declanșarea mecanismului de prevenire a practicii neunitare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

Nu în ultimul rând este îndeplinită și ultima condiție de admisibilitate, întrucât din verificările efectuate a rezultat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat asupra problemei de drept nici pe calea hotărârii prealabile prevăzute de art. 519 C. pr. civ. și nici pe calea recursului în interesul legii reglementat de 514-518 C. pr. civ.

Punctul de vedere al părților din prezenta cauză

Apelanta-reclamantă /

nu și-a exprimat un punct de vedere asupra chestiunii de drept, deși citată cu această mențiune, iar intimatul-pârât _____ a susținut la termenul de judecată din data de 28.09.2022 că în speță nu este aplicabil art. 1394 C. civ.

Dosar nr.

Punctul de vedere al instanței de judecată

Având în vedere că prezentarea opiniei asupra chestiunii de drept ar echivala cu o antepunere, în condițiile în care ar avea influență asupra soluției ce se va pronunța asupra apelului exercitat în cauză, instanța apreciază că nu este oportună prezentarea propriului punct de vedere, fără ca acest lucru să atragă o eventuală inadmisibilitate a sesizării. În acest sens poate fi invocată Decizia nr. 43/07.06.2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1051 din 03/11/2021, unde s-a considerat admisibilă și o sesizare fără exprimarea punctului de vedere al instanței de judecată.

Pe cale de consecință, apreciind că toate condițiile de admisibilitate sunt îndeplinite în cauză, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dezvoltată anterior.

În temeiul art. 520 alin. (2) C. pr. civ. instanța va dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

În temeiul art. 519 și art. 520 C. pr. civ. sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

1. În interpretarea și aplicarea art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017, art. 2528 C. civ., art. 1597 C. civ. și art. 1394 C. civ., în ipoteza unei acțiuni în regres a asigurătorului împotriva persoanei răspunzătoare de producerea accidentului, întemeiate pe dispozițiile art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017, este incidentă prorogarea termenului de prescripție prevăzută de art. 1394 C. civ.?

În temeiul art. 520 alin. (2) C. pr. civ. suspendă judecata cauzei până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței astăzi, 12.10.2022.

Președinte

Judecător

Grefier

Red. /Tehnored

4 ex/2 com/24.10.2022

1 ex se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție